

EL DILUVI

Es van llevar d'hora aquell matí, van fer l'usual: van preparar l'esmorzar, van posar tots els llibres a la motxilla, van preparar-se per anar a l'escola i es van dirigir a l'estació d'autobusos.

- Sembla que hi plourà, oi Sam?

Va dir la Cèlia mentre la seva germana assentia. Just després es van formar uns breus moments de silenci incòmode mentre l'autobús arribava a la seva parada i van pujar. Sam continuava sense parlar, era una noia bastant tímida i sempre estava submergida als seus pensaments. En canvi, la Cèlia era tot el contrari, era oberta i parlava amb tothom, mai no es callava.

En poc temps van arribar a l'escola, era gran i antiga, amb tants nens que hi havia almenys 4 classes per curs, i les nostres germanes anaven juntes al 6è D.

Just aquell matí tenien programat un difícil examen de socials sobre la Revolució Francesa i tots a classe estaven nerviosos i preocupats. Així doncs, va arribar el professor de socials, el senyor Jonathan, un home d'uns seixanta-set anys, alt, amb una barba completament blanca i unes ulleres que sempre es posava a la punta del nas. Tots els seus alumnes estaven ja cansats d'ell perquè era un home amargat i sempre els cridava, tot i que no haguessin fet res de dolent. Sort que aquell era el seu últim any a l'escola, ja no se l'aguantaven.

- Treieu un bolígraf i cal·leu.

Va dir mentre dipositava tots els seus llibres antics sobre la taula. Quan va acabar, va repartir els exàmens als alumnes, però, just quan anava a repartir l'examen a la Sam, va sonar un anunci per megafonia.

- Estimats alumnes i professors, hem rebut un anunci de pluja intensa, així doncs les classes queden suspeses. Totes les persones presents a les instal·lacions han d'evacuar immediatament.

Òbviament, tots van saltar d'alegria al escoltar això perquè volia dir que podrien quedar-se a casa sense fer res i el seu examen quedaria ajornat, però, ningú d'aquests nens sabia amb certesa el que estava a punt de passar.

La Cèlia estava molt contenta així que va agafar la mà de la Sam i se'n van anar corrents mentre reien, a tots els seus companys els van recollir els seus pares, però la Sam i la Cèlia van haver d'anar a casa soles perquè els seus pares estaven

treballant. Van anar a l'estació d'autobusos, tot estava buit, no hi havia ningú, semblava que només siguessin elles al món.

- Sembla que no hi arribarà l'autobús, serà millor que tornem caminant.

Va dir la Cèlia una mica preocupada, i totes dues se'n van anar caminant per aquells deserts carrers quan, de sobte, la Sam va sentir com una freda gota d'aigua li va caure just a la punteta del nas, la pluja amb la qual tant enrenou havien anunciat a l'escola estava començant.

Aquella gota es va convertir en un diluvi important i les nostres germanes no van trobar lloc on refugiar-se, tampoc van poder escapar de la pluja perquè ni tan sols portaven paraigües. En pocs moments van notar que l'aigua començava a pujar, el qual no va fer més que angoixar-les, encara quedava molt perquè hi arribessin a casa. "Potser s'han assabentat del que passa i venen a buscar-nos" és el que contínuament pensaven la Sam i la Cèlia sobre els seus pares però ni tan sols les trucaven o les enviaven un missatge, no rebien notícies dels seus pares.

Ja feia quinze minuts des que caminaven sota la pluja, i l'aigua no feia més que pujar i pujar fent difícil que es desplacessin, va ser llavors quan la tempesta va pujar la seva intensitat, no podien continuar caminant, havien de refugiar-se en algun lloc. La Sam va agafar a la Cèlia de la mà i, cobrint els caps de les dues amb les jaquetes, van anar corrents fins a una casa que semblava inhabitada. Era una casa antiga de dues plantes amb molts mobles trencats i parets d'una fusta desgastada amb els anys.

- Crec que aquest lloc em fa més por que la pluja.

Va dir la Cèlia mentre s'eixugava la samarreta.

- Pot ser sí, però no tenim un altre opció, haurem d'esperar que s'escampi una mica, sinó, ens serà impossible tornar a casa.

Es podia escoltar la forta pluja des de dins de la casa i Sam va decidir anar a fora per veure l'estat del carrer, per veure si ja era segur sortir. Sam va treure el cap per la porta i l'aigua podia arribar-li als peus, es va espantar i va anar corrents a dir-li a la Cèlia, però, es va precipitar i va oblidar tancar la porta. En el temps que la Sam va anar amb la seva germana bessona l'aigua va entrar a la casa, en quant li va contar, ja era massa tard.

- PUGEM LES ESCALES, CORRE SAM!

Van pujar les escales, però, darrere d'elles l'aigua pujava per dins de la casa. Ara que estaven a dalt, ja no hi havia escapatòria.

- Cèlia, tinc por, l'aigua no para de pujar.

- No et preocupis, estic segura de què ens en sortirem. Suposo...

Les golfes eren un milió de vegades més estranyes que la planta baixa, les parets estaven plenes de grafitis, hi havia rates mortes a les cantonades i les finestres estaven tapiades amb maons, no van trobar cap ruta d'escap. La Cèlia va intentar trucar a algú i va intentar enviar missatges, però, no hi havia cobertura.

- Tinc fred, Cèlia...

Va dir la Sam tremolant.

- No t'amoïnis, se m'ocurrirà una forma de sortir d'aquí en no res.

Pot ser aquestes paraules haurien tranquil·litzat una mica la Sam, però la tranquil·litat va durar ben poc. Cada vegada se sentien més angoixades i pensaments com "Que passaria si l'aigua puja del tot? Ens ofegarem en aquesta raterra sense sortida?" o "De veritat tenim possibilitats de sortir vives d'aquí?" rondaven els seus caps. No van poder més amb la sensació que morien sense haver lluitat així que totes dues van posar-se com boges a buscar alguna cosa que les ajudés a sortir d'aquell indret. Per sort, la Cèlia va veure una corda antiga a l'altre punta de l'habitació i la va agafar, es va lligar un extrem a la mà i l'altre extrem a la mà de la Sam i li va dir.

- Sé que fa por, però, mentre siguem juntes tot anirà bé, som-hi.

- Està bé, t'estimo molt, Cèlia.

- I jo, germaneta.

Agafades de les mans, van començar a baixar les escales. A l'arribar a la planta baixa, aquelles aigües tèrboles pràcticament les cobrien tot el cos. Els mobles suraven i xocaven amb elles, cada cop l'aigua pujava més i els era difícil veure o respirar, quasi impossible. Amb molt bona sort van aconseguir sortir al carrer, però fora els corrents d'aigua eren massa fortes i continuava plovent. De sobte, una peça de metall, probablement d'algun cotxe, va passar just per on elles passaven i va tallar la corda que les unia. En sentir que la mà de la seva germana s'allunyava la Sam no va poder fer més que cridar.

- CÈLIAAAAAAA!

- SAAAAAAM!

Van dir totes dues mentre s'estiraven per tornar a agafar-se de les mans, però, no hi arribaven. Per més que ho intentessin només aconseguien allunyar-se més i més fins que es van perdre de vista.

Ja cap de les dues tenia forces per continuar i l'aigua no feia més que pujar sense parar. Aquella sensació que les oprimia el pit, aquelles ganes de plorar, aquell nus a la gola... Tot això només era un recordatori de què havien perdut la batalla tot i haver lluitat fins a l'últim segon. Cap de les dues coneixia l'estat de l'altre així que no van poder fer res més que pensar.

“Quina pena... Jo volia tornar a casa amb ella, volia abraçar-la, volia veure els meus pares, volia jugar més amb els nostres amics... Volia fer tantes coses juntes... Desitjo que almenys ella faci tot això, tot i que sigui sense mi... Vull que siguis feliç, germana, t'estimo...”